

КРАВАТА БЕЛА СТАВА ТРАКТОРИСТКА

Отдавна беше време да се коси, но фермера го нямаше.
Имаше и нещо друго, още по-лошо – задаваше се буря.

Кравата Бела се притесняваше много.
Тя вдигна глава и огледа небето. Какво да прави?
Трябваше час по-скоро да окосят и да балират сеното,
иначе дъждът щеше да го съсипе.

Погледът ѝ се спря върху трактора и тогава ѝ хрумна нещо. Кравата се метна на седалката и тракторът запухтя през полето с най-голямата си бързина. Приятелките птици литнаха след Бела и започнаха да връзват балите сено. След това кравата закара балите до хамбара.

Тъкмо вкарваха последната бала, небето сякаш се разтвори. Рукна пороен дъжд, но сеното вече беше прибрано на сухо.

Успяха! Бяха спечелили надпреварата с бурята!
Браво, Бела! Ти си номер 1!

ЛОДКАТА НА МЕЧО

Есента беше любимият сезон на Мечо.
Цяла година беше чакал тиквите да узреят,
да станат големи и дебели!
И ето – най-после това време дойде!

Мечо оглеждаше лехата с тикви и търсеше
най-най-хубавата. Накрая си избра най-голямата
и най-дебела и се зае да я дълбае.
Останалите животни стояха край него, гледаха
и се мъчеха да отгатнат какво иска да направи.

– Тиквен фенер? – попита мишлето. – За Хелоуин?

– Купа за плодове! – изчурика птичето.

Мечо не каза нищо. Най-после завърши работата си
и избута издълбаната тиква в езерцето.

– Лодка! – извика патето. – Това е лодка!

Мечо се качи в тиквата и тя се заклатушка
по водата, а той гребеше и се любуваше
на пъстрите листа на дърветата по брега.
О, да, есен! Най-хубавият сезон!

ЛУННИТЕ СЛЪНЧОГЛЕДИ НА ПЧЕЛАТА

Пчелата Жужка много искаше да види Луната по-добре, но Луната беше много далече.

– Ще ти помогнем – предложиха ѝ един ден слънчогледите в полето. – Ако ни поливаш всеки ден, ще станем толкова високи, че ще те срещнем с Луната.

И така, пчелата започна да полива слънчогледите всеки ден и те всеки ден порастваха все по-високи.

Минаха много дни, минаха месеци, минаха и години. Слънчогледите продължаваха да растат. Растяха, растяха, растяха, докато се извисиха над целия свят.

– Време е! Тръгвай! – извикаха те надолу към пчелата.

Най-после! Пчелата литна нагоре, проправяйки си път между слънчогледовите листа. Красотата на Луната я зашемети, а когато дойде на себе си, чу тих глас.

– Благодаря ти, пчеличке! – усмихваше се Луната. – Винаги съм искала да видя слънчогледите по-добре, но досега те винаги бяха много далече.